

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos / ed.: pr. Dorin Opriș, Monica Opriș; carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Gurie, Episcopul Devei și al Hunedoarei – Deva: Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-8692-75-3

Vol. 2. – 2019 – ISBN 978-606-8692-73-9

I. Opriș, Dorin (ed.)

II. Opriș, Monica (ed.)

2

Lectura textului:

Prof. Emanuela Bandici

DTP&Layout, coperta:

Arhid. Alin-Vasile Goga

Carte aparută cu sprijinul Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”

<https://cuviosulgherontiedelatimana.ro/>

<https://cuviosulgherontie.com/>

© Toate drepturile asupra conținutului prezentei ediții sunt rezervate Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”.

PR. DORIN OPRIȘ, MONICA OPRIȘ (ed.)

CUVIOSUL GHERONTIE

CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

VOLUMUL 2

Carte tipărită cu binecuvântarea

Preasfințitului Părinte

† **GURIE,**

Episcopul Devei și al Hunedoarei

EDITURA
GHERONTIE
DEVEI ȘI HUNEDOAREI

Deva, 2019

valoare de mărturisire de credință și de devenire personală, cu care am vorbit uneori de mai multe ori până să ajungem la forma finală a textului. Orice discuție despre Cuviosul îl actualiza și-l făcea prezent, eram mereu în duhul lui și al momentelor de care ne-am amintit. Am trăit acest timp ca pe o icoană a Bisericii vii, în care lucrează Duhul Sfânt. Să te bucuri cu cel care se bucură și să plângi alături de cel întristat nu este doar o poruncă (Romani 12, 15), este un privilegiu întru Hristos Domnul, o fărâmă din trăirea pe pământ a vieții veșnice, pe care Cuviosul o numea mereu „veșnicia veșnicilor”.

Mulțumire și grațitudine „de la tinerețe până la bătrânețe și de la vlădică până la opincă”, cum se ruga Cuviosul, tuturor celor care au făcut posibilă apariția acestor volume despre cel pe care l-am iubit și prețuit toți cei care ne-am așternut pe hârtie o parte a vieții, pentru a arăta lucrurile minunate pe care Dumnezeu le-a făcut prin el în viața noastră. Pentru aceasta, tainic, fiecare dintre noi putem să-l auzim din nou, spunându-ne de dincolo de timp: „N-am să te uit niciodată pe chestia asta!”.

Editorii

CUPRINS

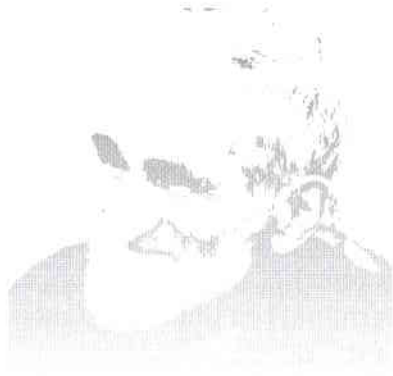
VI. „Hristos a înviat în sufletele noastre!”

VI.1. Cuviosul Gherontie a avut pedagogia lui Dumnezeu (<i>Viorica Cătănoiu</i>)	5
VI.2. Când îmi spunea un cuvânt, simțeam că este de la Dumnezeu (<i>C.C.</i>)	21
VI.3. M-a uimit cum se ruga, cu mâinile în sus (<i>Sorin Cârstea</i>)	24
VI.4. Îmi auzise gândul și mi-a confirmat că fusese la noi în casă (<i>Daiana</i>)	30
VI.5. „Da’, ce-ai dragă? Că nu ai nimic!” (<i>Ștefan</i>)	32
VI.6. „Aoleu, mașina, mașina! Dar o să fie bine!” (<i>Călin și Ioana Chirilă</i>)	33
VI.7. Fetița noastră s-a vindecat ca prin minune! (<i>Julia Cordea</i>) ...	34
VI.8. „Ție unde ți-e bărbatul?” (<i>R.C.</i>)	35
VI.9. Cuviosul Gherontie, trăitor al credinței și dătător de speranță (<i>Florin Costea</i>)	37
VI.10. Am avut convingerea că mă cunoaște (<i>Monica Costea</i>)	38
VI.11. Cuviosul Gherontie s-a rugat pentru familia mea (<i>Julia Cristea</i>)	41
VI.12. Măi, ce rugăciune are omul ăla! (<i>Dorin Dig</i>)	42
VI.13. Cuviosul vedea în jur frumusețea lucrurilor simple (<i>Luana D.</i>)	50
VI.14. Doi frați, despre Cuviosul: Pentru noi este sfânt! (<i>Dragoș și Bogdan</i>)	51
VI.15. Cuviosul m-a ajutat să aflu voia lui Dumnezeu pentru familia mea (<i>Delia-Monica Dragoș</i>)	53
VI.16. Cuviosul a fost un om al tainei (<i>Sora D.</i>)	58
VI.17. „I am the most stupid in the world!” „Nu este adevărat, nu este așa!” (<i>Vasile Călin Drăgan</i>)	62
VI.18. Prietenia cu Cuviosul și cu prietenii lui (<i>Maria Daniela Duma</i>)	64
VI.19. O fetiță „frumoasă ca un spic de grâu” (<i>P.F.</i>)	65
VI.20. Cuviosul a proslăvit bucuria Învierii (<i>Anamaria Fiț</i>)	66
VI.21. „Asta să o dați cui trebuie!” (<i>C.F.</i>)	67

VI.22. „De trei ori, în numele Preasfintei Treimi!” (Elena Frăsinel)	68
VI.23. Cuviosul mi-a dat să beau ceai cu țuică și grisine (Ionica G.)	70
VI.24. În spatele crucii grele a nebuniei pentru Hristos, Cuviosul ascundea un suflet minunat (Constantin Augustin Giurgiulescu)	71
VI.25. Cuviosul Gherontie știa deja... (Irina)	74
VI.26. Cuviosul Gherontie: sfântul ghiduș și plin de harul bucuriei și al iubirii divine (Mihaela Jurcan)	76
VI.27. Știa faptele și viața celor pentru care i-am dat pomană (Maria)	77
VI.28. Dragostea pe care ne-a arătat-o Cuviosul ne-a copleșit! (Cristian Marin)	78
VI.29. Medicul îmi spusese că nu voi putea avea copii (Cristina Marin)	80
VI.30. „Nu pe aceea, dragă! Ia-o pe partea asta!” (Liliana Mirea)	81
VI.31. Cuviosului i s-au descoperit multe lucruri din viața mea (Vanda Eugenia Mitranca)	82
VI.32. „În sfânta vineri nu se face Sfânta Liturghie?” (Cosmina Moga)	84
VI.33. Când era la noi, casa era ca un paradis (Marin Nemeș)	86
VI.34. Este un sfânt mare al românilor! (Maria Nemeș)	92
VI.35. S-a rugat, a ajutat și a mărturisit Adevărul (Sorin și Carmen)	107
VI.36. Secvențe de lumină pe calea vieții, alături de Cuviosul (Pr. Dorin și Monica)	120
VI.37. A intrat călugărul în biserică! (Mihai Opris)	129
VI.38. El a cunoscut discuția noastră tainică (C.O.)	130
VI.39. Părintele Gherontie a gustat din toate Fericitirile (Romică Panait)	131
VI.40. Când Domnul mă purta pe brațe (Gheorghe-Aurel Păcurar)	134
VI.41. Ce iubire pentru oameni! (Cristina Petrescu)	141
VI.42. Drumuri line și deschise, alături de Cuviosul (A.P.)	149
VI.43. Momente unice și bucurii sfinte lângă Cuviosul Gherontie (M.P.)	153

VI.44. Cuviosul Gherontie, omul lui Dumnezeu, care a uimit lumea (Arsineta Oana Pinte)	157
VI.45. Când ne rugăm lui, îi simțim prezența (Ionică Pleșa)	159
VI.46. Dacă pe acei tineri i-a ajutat, și pe noi ne va ajuta! (Andrei Pleșa)	163
VI.47. Cuvioase, adună-ne iarăși în jurul tău, cu iubirea ta dumnezeiască! (Adrian Popa)	165
VI.48. Nu știi dacă este o minune... (Claudiu Popa)	177
VI.49. Mușchiul de la picior se mișca pe os, fără a fi înțepenit, după șapte zile (Ioan Popa)	179
VI.50. Mi-a răspuns la tot ce a fost mai important pentru mine! (Viorica Popa)	180
VI.51. „Veți avea un băiat în doi ani de zile și se va naște într-o zi mare” (Ioana Popa)	184
VI.52. M-a dus în câmpul lui Dumnezeu și Dumnezeu era acolo (Nicolae Popa)	184
VI.53. M-a învățat să mă rog și să trăiesc după voia lui Dumnezeu (Valentin Popa)	188
VI.54. Cuviosul a binevoit să îl cunosc după plecarea lui la Domnul (Roxana Prahoveanu)	191
VI.55. „Alo, alo!” Și mi-a aruncat de la geam bani înnodați în batistă (Ana R.)	196
VI.56. Sufletul îmi spunea: „Stai pe loc și încearcă!” (Cristina Elena Safta)	198
VI.57. Întâlnirea neterminată cu Gherontie Cuviosul (Cristian Sibişan)	200
VI.58. „Poate cuvioșia ta ești de altă credință, am văzut că nu ți-ai făcut cruce!” (Alina T.)	217
VI.59. Eram obișnuită să nu mă mai mir de nimic când era vorba de Cuviosul Gherontie (Elena Teodorescu)	219
VI.60. Călător cu Cuviosul prin viață (Nicolae Teodorescu)	226
VI.61. Cuviosul Gherontie avea o viață de sfințenie (Sofia Trânc)	230
VI.62. „Mulțumiți Domnului! Mulțumiți! Că tot veți reuși pană la urmă!” (Anca Trifa)	231

VI.63. Întâlnirea cu Cuviosul a fost un dar de la Dumnezeu (<i>Alexandru Tușa</i>)	232
VI.64. Cuviosul era doritor de frumusețe în viețile noastre (<i>Roland și Vionela Ungureanu</i>)	236
VI.65. Din mila Domnului, am cunoscut un sfânt (<i>Cristian și Cristina</i>)	238
VI.66. Căutând înțeleșuri în neînțeleșuri... (<i>Letiția V.</i>)	244
VI.67. Cuviosul Gherontie – model pentru noi (<i>L.V.</i>)	246
VI.68. Maria-Cătălina, mica minune din România, primul caz ajutat de Fundația „Cuviosul Gherontie de la Tismana” (<i>Ștefan</i>)	247
Gherontie , de Tudor Calapod	250
În loc de postfață (<i>Editorii</i>)	251

*„Să avem credință, căință, umilință,
pocăință, smerenie, milostenie,
bunătate și la urmă dragoste.
Dragostea le va cuprinde pe toate!”*

(Cuviosul Gherontie)

VI. „HRISTOS A ÎNVIAT ÎN SUFLETELE NOASTRE!”

VI.1. Cuviosul Gherontie a avut pedagogia lui Dumnezeu

Cuviosul Gherontie, prin anii '87

Pe Părintele Gherontie l-am întâlnit la Mănăstirea Tismana prin 1987, dar nu m-am apropiat de dânsul. Atunci nu stătea prea mult la mănăstire. Venea și pleca.

Sora mea, care era călugăriță acolo, îmi tot povestea, dar eu nu eram prea îndrăzneată ca să mă apropii de dânsul. Nu puteam să îl accept, deoarece în acea vreme era mult mai – ca să spun așa – „nebun”, decât în ultima parte a vieții. Era incoerent, trecea de la una la alta, vorbea destul de agresiv, într-un fel, și nu prea accepta să fie consultat. Nu era sociabil. Maicile îmi povesteau că dormea și prin pădure, că umbla foarte dezbrăcat, chiar și pe vreme friguroasă. Maica stareță Ierusalima i-a dat odată un palton. După două zile nu mai avea nimic din ceea ce primea. Toate le dădea. Era și foarte milostiv.

Am constatat atunci că se ruga foarte mult, se ruga pentru mănăstire, de fapt. Sora mea îmi zicea, și am reușit să îmi dau și eu seama, că venea când aveau o problemă și se ruga pentru mănăstire. La rugăciunea lui se mai aplanau lucrurile și se rezolvau multe probleme, unele chiar imediat. Pe urmă pleca. Dormea undeva într-o cameră la portar, la intrarea în mănăstire, jos în vale.

În cei peste 30 de ani, de când l-am văzut prima dată pe Părintele Gherontie și până cu câteva săptămâni înainte de a pleca la Domnul, când l-am văzut ultima dată, Dumnezeu a rânduit să îl întâlnesc de mai multe ori și la Mănăstirea Tismana, și la București, dar și în pelerinaje. Unele lucruri din cele ce le

6 povestesc le-am trăit eu, iar altele le-am auzit de la sora mea sau de la alte maici.

Cuviosul s-a rugat în genunchi pe roata de rezervă

Sora mea primise și ascultarea de șoferiță pe un Aro. Într-una din zile, a plecat la Târgu Jiu ca să ducă mașina la service, că avea ceva defecțiuni. Mi-a zis să merg și eu cu ea, dacă vreau, că după ce o lasă la service ne mai plimbăm împreună. Și am mers.

Aproape de plecare, a venit și Cuviosul și s-a așezat în spate. Pe mine nu m-a deranjat că vine cu noi. După ce am plecat la drum de la Tismana, pe la Peștișani s-a oprit motorul și mașina nu mai pornea. Atunci, Cuviosul s-a așezat pe roata de rezervă în genunchi și a făcut o rugăciune cu mâinile ridicate. Nu prea se înțelegea ce spunea, că atunci era mai bâlbâit decât l-am auzit mai spre finalul vieții. După ce a făcut așa o rugăciune, sora mea a dat la cheie și a pornit mașina. Am ajuns la service, iar Cuviosul a dispărut. Noi am lăsat mașina la service și ne-am dus puțin să ne plimbăm împreună.

Când ne-am întors, salariatul de acolo ne-a spus: „Nu are absolut nimic mașina. Nu are nicio defecțiune!”. Ne-am întors fără Cuviosul, iar mai spre seară a apărut și el. Nu a vrut să vină cu noi, din smerenie.

„Urcați-l pe nebunul ăsta în tren, că fără el nu pleacă trenul!”

Sora mea mi-a povestit că Părintele Gherontie a plecat odată de la Târgu Jiu cu trenul, dar pe vremea aceea nu avea bani. Pur și simplu s-a urcat în tren. A venit un supracontrol și a fost dat jos din tren. Cuviosul și-a continuat drumul în sensul de deplasare a trenului. Mergea pe lângă tren, pe terasament și se împleticea, cum mergea de obicei. Trenul însă a rămas pe loc. Nu mai putea porni. Până la urmă, un impieगत a zis: „Urcați-l pe nebunul ăsta

în tren, că fără el nu pleacă trenul!”. L-au chemat, l-au fluierat, dar nu a vrut să se întoarcă. Atunci a mers cineva și l-a luat și l-a urcat în tren și imediat a plecat trenul.

„Să dea Domnul și să ajute Maica Domnului să ajungem și noi acolo unde e cuvioasa!”

După ce sora mea a plecat la Domnul, am fost dărâmată. Fiind acolo, plângeam tot timpul și mă duceam ori în spate, unde era bucătăria înainte, ori pe un hol undeva, iar Cuviosul venea după mine, parcă știa unde mă duc. Se așeza în fața mea, făcea niște cruci mari și închinăciuni și zicea: „Să dea Domnul și să ajute Maica Domnului să ajungem și noi acolo unde e cuvioasa!”. Numai așa îmi zicea. Am prins puțină nădejde și m-am mai potolit, apoi mi-a venit așa un gând că nu a lut-o Dumnezeu pe ea așa tânără ca să o arunce în iad.

Cu ajutorul Cuviosului, am ieșit încet din starea aceea, că eram chiar deznădăjduită. Asta a fost prin 2002.

„Eu asta trebuie să fac, să pictez și să mă rog!”

Mai târziu, în 2005, a venit Cuviosul la mine de Sfântul Dimitrie Basarabov, pentru că se afla la București, la racla sfântului.

Era târziu, aproape de miezul nopții. Stăteam la etajul I și, dintr-o dată, am auzit vorbe puternice, glasuri și strigături. Am ieșit în ușă, pe holul blocului și l-am văzut pe Cuviosul, care zicea: „Uite, dragă, asta m-a adus!”. Mi-a arătat-o pe o doamnă mai în vârstă. Probabil a găsit-o acolo, la Patriarhie, că avea pe o hârtiuță scrisă adresa mea, și a rugat-o să îl aducă.

A stat o săptămână atunci la mine. Am fost un pic tulburată atunci de felul în care se comporta, dar, în orice caz, Cuviosul avea așa o grijă să îmi spună – asta era un laitmotiv – că „eu asta trebuie să fac, să pictez și să mă rog”. O ținea așa întruna. Mi-am dat seama că se referă de fapt la mine, pentru că, după ce

a plecat la Domnul sora mea, maicile mi-au dat moștenire toate instrumentele ei pentru pictură, chiar și blaturi de icoană și alte multe. Mi-au zis că maica își dorea ca eu să mă apuc de pictură și le spunea de multe ori: „Nu știu de ce nu se apucă, pentru că are mai mult talent ca mine!”, dar nu e adevărat. Zicea ea așa.

Cuviosul mi-a spus tot timpul că eu trebuie să pictez și să mă rog. Atunci i-am oferit niște creioane și culori. Întâi i-am dat culori de apă, acuarele, dar mi-a zis din nou: „Nu, dragă, că eu trebuie să pictez și să mă rog!”. Până la urmă i-am dat creioane colorate și hârtie, iar a doua zi dimineața s-a apucat de lucru și a făcut în creion desene cu biserici. Mă întreba dacă e frumos și zicea: „Uite, dragă, aicea este ca la o biserică rusească!”.

Mi-a dat și mie câteva desene. Sunt mai simple, că era mai la început, dar sunt lucrate migălos. Atâtea linii unele lângă altele și modele! Este un desen cu biserici cu turla și cruci, iar în mijlocul desenului, nu știu cum a lucrat, că se pare că emană lumină, multă lumină. Parcă biserica ar fi luminată din interior. Îmi spunea: „Uite, dragă, cum am făcut aici! Am pus și o cruce!”. Sunt desenate cu creioane colorate. La orice desen lucrat la mine acasă folosea doar o singură culoare: maro, verde, roșu. Îi plăcea să lucreze cu roșu. La cele pe care le lucra cu maro, mai pune și ceva roșu, adică mai accentua un contur cu roșu. Zicea uneori: „Uite, aici am greșit!”. Intervenea cu niște linii și repara. Foarte rar ștergea. Am observat că, atunci când începea un desen, îl începea de sus. În pictură se începe de jos, de la bază, nu de la înălțime! Cuviosul începea de la înălțime și mai rar din mijloc. Dar înălțimea conta la el. Nu-și făcea nicio schiță. Nu schița. Picta ce vedea.

„Unde te duci? Nu te duce!”

Până la urmă, mi-am dat seama că putea să vorbească și foarte serios. În timpul cât a stat la mine, m-a învățat să gătesc și fără ulei, că eu, dacă trebuia să mănânc fără ulei, mâncam așa, orice: pâine, semințe, fructe, dar nu găteam. Îmi spunea și rețete, cum să fac și ce să mai fac de mâncare.

Se ruga foarte mult noaptea. Pentru toată lumea se ruga, că îl auzeam; mai și cânta, că vecinii s-au sesizat, dar nu mi-a păsat până la urmă. Mă supraveghea să vadă ce fac seara. Eu îmi fac pravila noaptea. În timpul zilei nu prea aveam timp; lucram pentru biserici acoperăminte, chiar și rase și reverende.

Eram pensionară. Croitoria am făcut-o așa, Dumnezeu mi-a dat, nu am învățat nicăieri. Părintele mă tot vedea că lucrez, se uita la mine și zicea: „Eu asta trebuie să fac, să pictez și să mă rog!”. Într-o zi, eu aveam nevoie de un galon, pentru că nu-mi ajungea. M-am îmbrăcat și am mers să cumpăr cât îmi mai trebuia. Părintele: „Unde te duci? Nu te duce!” „Păi, cum să nu mă duc, că nu mai am ca să termin lucrarea?”. Nu a zis nimic și am plecat. Pe drum, m-am gândit: dacă dânsul a zis să nu mă duc, înseamnă că nu o să gădesc. Așa a fost, cu toate că pe celălalt îl cumpărasem cu două zile înainte și avea destul.

I-am zis să se roage pentru mine și am făcut o improvizație, rezolvând problema.

„Eu nu m-am lăsat de Hristos și m-am făcut handicap”

Când venea cineva la mine și mă întreba cine este Părintele, mă spiona să vadă ce vorbesc. Cred că a auzit că spuneam că e un nebun pentru Hristos și atunci, fără să-i cer, mi-a spus câte ceva din pătimirile lui.

Mi-a spus că el a fost arestat pentru că n-a vrut să plece din mănăstire și au venit și i-au arestat pe mai mulți. L-au adus la

București și îmi spunea de Pană, că îl cunoștea pe Pană și pe un ministru de atunci. I-am spus: „Probabil că v-au chinuit!”. Zice: „Mulți s-au lăsat de credință, pentru că i-au chinuit, dar eu nu m-am lăsat de Hristos, nu m-am lăsat și m-am făcut *handicapăc!*”. Mi-a spus că l-au internat la spitalul de nebuni, acolo la Spitalul 9, și de-acolo a fost liber. De atunci a început să umble prin țară, prin mănăstiri, prin păduri.

Am înțeles eu că Maica Domnului l-a ajutat să scape de închisoare, să facă pe nebunul. Parcă am auzit de la o persoană care venea la Tismana că, atunci când îl chinuiau, Maica Domnului i-a poruncit să se facă nebun pentru Hristos.

Părintele nu a povestit la nimeni mare lucru. Mie mi-a spus când mă spiona ce zic despre el celor care vin la mine, despre sfinția sa. Probabil că a vrut să mă lămurească că s-a făcut *handicapăc*. Și mereu accentua că s-a făcut *handicapăc*, nu handicapat, adică să nu spun eu că e nebun pentru Hristos.

A ocolit subiectul despre persecuții. A fost în mare suferință, dar nu a vrut să o spună, ca să nu își piardă plata.

La un moment dat, am început să-l scriu pe pomelnice și nu știam cum să-l scriu, când Părintele Gherontie, când Cuviosul Gherontie, dar nu l-am întrebat niciodată cum să scriu; peste ceva vreme, mi-a zis: „Când scrii pomelnice să mă treci *fratele Gherontie!*”. Pentru el, toți oamenii erau frați de la Adam și Eva.

„Și să te rogi mai mult... pentru genunchiul meu”

Urma să vină Sorin de la Craiova să îl ia, dar mai după prânz. Dimineața, Cuviosul mi-a arătat că a făcut ordine în cameră, pentru că așa făcea mereu, aranja tot ce mai era pe acolo, șervețele și nu știu ce era în camera lui. Zice: „Vezi, dragă, am făcut frumos aici?! Uite, am pus așa, am aranjat așa!”. Pe urmă zice: „Și să te rogi mai mult – pe urmă și-a ridicat puțin

picioarul – pentru genunchiul meu!”. Dar a făcut o pauză destul de remarcabilă. Mi-a dat așa un statut mascat.

Cum am început să pictez icoane

Multe probleme mi-a rezolvat, dar în special aceasta cu pictura. Tot timpul l-am mulțumit lui Dumnezeu, pentru că altfel aveam un talant și ce răspuns aș fi dat că nu m-am folosit de el?! Am început să pictez imediat după ce a venit Cuviosul la mine.

Am vrut să termin cu croitoria, dar a fost foarte greu, pentru că aveam foarte multe ispите, pentru că nu mă lăsa vrăjmașul să schimb asta. Într-o dimineață, m-am trezit și m-am gândit: „Ce o vrea de la mine vrăjmașul, de nu mă lasă cu pace?”. Că eu stăteam noaptea și citeam despre icoane și literatură ce apărea la Sophia. Și am auzit o voce în urechea mea, dar așa răutăcioasă: „Asta vrea vrăjmașul de la tine, să te lași de pictură!”. Dar nici nu mă apucasem prea bine!

Atunci mi-am seama că trebuie să mă apuc serios de pictură și cred că s-a rugat Părintele Gherontie pentru mine, că toate mi-au mers șnur, ca și cum erau pregătite toate pe tavă, n-am făcut mari eforturi. Luând binecuvântare de la părintele meu duhovnic din București și de la părintele Vartolomeu de la Tismana, am zis la un moment dat: „Dar cum credeți că o să mă apuc eu de pictură, că eu sunt pensionară, n-am bani, că trebuie să faci niște investiții serioase!”. Și mi-au spus: „Lasă, că Dumnezeu te ajută!”. Și așa a fost, că imediat am avut și pe cineva care mi-a comandat o icoană împărătească, chiar la biserica mică de lângă Tismana, care e sus pe deal, și acolo, o doamnă doctor stomatolog din sat a comandat trei icoane. Erau primele pe care le-am făcut. Am primit și vopsele și am avut bani să cumpăr și pensule; nici nu știam ce pensule să cumpăr, dar mi-a ieșit în cale chiar omul care m-a documentat cu tot ce trebuie, unde să mă duc, la cine să apelez, cu foița, cu toate. Au mers atât de rapid toate. Nu eram

eu în stare să fac așa, dacă nu mă ajuta Dumnezeu, și asta pentru rugăciunile Părintelui.

Chiar și când am lucrat, mai ales că era prima oară, mergea mâna, astfel că mi-am dat seama că nu lucrez eu, că cineva se folosește de mâna mea nevrednică. Mai aveam și ispite, că mi se mai vărsa alcoolul tehnic peste foiță sau peste icoană. Se mai întâmpla câte ceva, dar toate erau reparabile și recuperabile. Mi-am schimbat macazul vieții așa de rapid, și asta de când a venit Cuviosul, pentru că înainte nu eram așa de convinsă să mă apuc de pictură, cu toate că maicile îmi dăduseră toate vopselele și toate blaturile de lemn și tot ce era de pictură, dar eu nu mă apucam. Aveam ispite.

După ce a plecat Cuviosul, chiar m-am apucat serios. Aveam, însă, o altă ispită: nu puteam să scap de mașina de cusut. Trebuia să scap de ea, pentru că atunci o mulțime de persoane au venit pe capul meu să le fac lucrări de croitorie: reparații, de scurtat, de lungit. Le-am spus că nu pot, chiar mă gândeam să pun mașina de cusut la colțul străzii, să o ia cine-o vrea, că nu aveam cui să o dau. Nimeni nu o voia.

Dumnezeu m-a ajutat și am rezolvat și cu mașina. M-am plâns la o maică, iar ea mi-a spus: „Mi-am dorit să am o mașină de cusut!”, așa că i-am pus-o lui Sorin în mașină și am dus-o la Tismana. Am scăpat de ea. Acum trebuia să o rezolv așa, să le înlătur pe toate celelalte și să păstrez totul numai pentru pictură.

În orice caz, când am început să lucrez, am avut și de unde să iau blaturi de icoană, pentru că o icoană de un metru, cu blat de lemn, e greu de găsit. Le comandam la Iași și adresa o știam de la părintele Nicolae, duhovnicul meu, la care am văzut întâmplător un blat de icoană. Am văzut acolo adresa și m-am folosit de ea. Erau rezolvate toate, deoarece atunci nici la fondul plastic nu erau.

Îi tot spuneam să se roage pentru mine. Mulțumesc lui Dumnezeu. Nici nu sunt vrednică. Mulțumesc lui Dumnezeu că mă rabdă, nu că îmi dă una-alta.

„Nu trebuie să rămână! Da' de ce să rămână?”

Tot timpul aveam o întrebare pe care să i-o pun Cuviosului. Maicile și maica stareță Ierusalima de la Tismana îmi spuneau să merg la mănăstire, să mă stabilesc acolo, în locul surorii mele. Eu nu eram așa hotărâtă, mai ales că o aveam pe mama bolnavă și nu puteam să o las. Oricum, voiam să îl întreb pe Părintele Gherontie dacă trebuie să renunț la lume și să mă duc la Tismana. Nici nu apucam să deschid să zic vreo două litere că Părintele începea cu nebuniile, cu povești, tot felul de aiureli. Mi-am dat seama că nu vrea să îmi răspundă și l-am lăsat până la urmă, dar tot mă gândeam cum să fac măcar să pun întrebarea, că nici aceea nu mă lăsa să o formulez.

S-a întâmplat că a venit Sorin de la Craiova și l-a luat. Am stabilit că o să mergem împreună la Tismana. Era și Cuviosul în mașină, în față. Pe drum a făcut Vecernia. A fost prima dată când am văzut că, de fapt, pe unde ne duceam, avea grijă să se facă Vecernia. Ajungând la Tismana, Sorin și-a rezolvat niște probleme ce avea pe acolo. Eu rămâneam, că de-aia mă dusesem, să stau două-trei zile la mănăstire.

La plecare, eu i-am condus pe Sorin și pe Carmen la mașină, iar Cuviosul era acolo, aștepta. Am mai stat de vorbă și Sorin a zis: „Hai, Cuvioase, urcă-te!”. Cuviosul, arătând spre mine, zice: „Dar cuvioasa nu merge?”. „Nu, ea rămâne aici!”. „Da', de ce, dragă?! Nu trebuie să rămână! Da' de ce să rămână?”.

Atunci mi-am dat seama că mi-a dat răspunsul la întrebare, pentru că s-a urcat în mașină și nu a mai zis nimic. A fost așa, un adevărat răspuns. Când a vrut el și mascat, ca să nu zic eu că, uite, Părintele răspunde la comandă. Era și o lecție de smerenie.

Nu-i plăcea să audă laude în jur nici pentru sine și nici pentru ceilalți

După mai multă vreme au venit la mine Sorin cu părintele Iovănel și Cuviosul. Era într-o vineri.

Mi-au făcut o surpriză, nici nu mi-au spus că vin. Mi-am zis: „Hai să le pun ceva la masă!”. Aveam o mâncare de fasole și am pus-o pe masă. Părintele Iovănel a lăudat mâncarea, iar Cuviosul s-a uitat așa fix și până la urmă zice: „Ai niște piper?” „Am.” „Și sare să aduci!”. Le-a pus în farfurie peste fasole. Mi-a spus să îi aduc muștar. Și muștarul și l-a pus. Părintele și Sorin râdeau, dar eu mi-am dat seama că nu dau doi bani pe fasolea mea bună. A făcut o combinație acolo, iar până la urmă mi-a spus că nu are dinți și dacă am mălai să îi fac mămligă. I-am făcut și mămligă, dar mi-am dat seama așa, că nu-i plăcea să audă laude în jur, nici pentru sine, nici pentru ceilalți.

În orice caz, și în săptămâna aceea cât a stat la mine și după aceea, am constatat că Părintele căuta să ne răscolească mândria, ne încerca răbdarea. Aceasta e o pedagogie pe care o cunosc. E a lui Dumnezeu. De multe ori am văzut, nu numai pentru mine, ci și pentru alții, dar așa mi-am dat eu seama că, într-adevăr, multă mândrie există.

I-am lucrat odată un portret Cuviosului după o fotografie. Nu pe lemn, ci pe o hârtie. A fost reușit. Cuviosul s-a uitat mult la ea și după aceea a șifonat-o. Mă mai întreba dacă am făcut icoane.

Ei, Cuvioase, ia să văd eu dacă ești pe fază!

Am mai avut o vizită cu Cuviosul și Sorin. Atunci mi-a zis: „Uite, dragă, ți-am adus ceva cadou. Un fular!”

Era un fular cam de copii, cu inscripții cu Steaua, culoarea albastră. Nu era de purtat pentru mine. Eu i-am mulțumit și m-am bucurat, dar nu știu de ce m-am bucurat. L-am pus bine, că am zis că văd eu cum am să-l folosesc. Peste vreo două zile, a

trebuit să îl folosesc, pentru că, pur și simplu, m-am înțepenit, că aveam probleme cu partea lombară. Pur și simplu nu mai puteam să merg prin casă. Eram în casă.

După ce m-am văicărit eu și nu știam ce să fac, până la urmă mi-am amintit de fularul ăsta și zic: „Ei, Cuvioase, ia să văd eu dacă ești pe fază!”. Mi l-am pus și, nu exagerez, în cinci minute mi-a trecut. De atunci, țin fularul acesta, îl am și acum și, chiar dacă l-am spălat, tot a fost bun de „comprese”. Mă gândeam să nu îl spăl, dar cum să nu îl spăl? Doar nu se spală și veșmintele și toate cele sfințite?!

Într-adevăr, și acuma îmi este de folos, când mai am vreo problemă. Și la gât l-am pus, că am avut probleme cu gâtul, deci și asta mi-a rezolvat-o.

Cuviosul s-a rugat foarte mult pentru mine

Cred că Părintele s-a rugat foarte mult pentru mine. Când se mai ducea la alte mănăstiri, spre exemplu, la Râmeț, maicile care mă cunosc îl întrebau: „Ce face doamna Viorica?”, iar el le răspundea: „Care doamna Viorica?” „De la București!” „A, cuvioasa!!!”. Nu-i plăcea să îmi zică doamna. Mi-au zis maicile că se ruga pentru toată lumea și auzeau că se ruga și pentru mine. Oricum, a fost o legătură deosebită – cel puțin în ultima vreme l-am simțit cu rugăciunile.

Mi-a spus odată că i s-au arătat, într-un anumit moment, doi sfinți militari, dintre care unul era Sfântul Mina. Cred că mi-a spus lucrul acesta pentru că știa că merg la Biserica „Sfântul Mina”.

Cu Cuviosul în pelerinaje

Dacă la începutul perioadei în care l-am cunoscut nu prea avea multe, spre finalul vieții, Dumnezeu i-a dăruit și bani și oameni care să îl iubească, dar și atunci dădea totul.